

16 ג'מ"ו (3) וכ"י לענין
15 ו"ל פ"ח פקדון (ד) ו"ל
ע"ל ופי' פירוש

הנהגות הב"ח

(א) ג'מ"ו לא ה"ל הכי לא לא
(ב) דין: (ג) שם לעולם
אימא לך בשאין עתון ע"ל
(ד) רשב"ם ד"ס ומשי ו"ו
המ"ס ר"ח ר"ח: (ד) ה"ה
ע"ל ופי' מ"ס המדוי
לרנן:

רבינו גרשום

ולא והתנן ב"מ (טו) ר
יהודה אומר: אבל המוכר
ס"ח: בדמים יקדים וכו'.
אמר לו לא אמרן: דאין
להם אונאה: אלא את
אלו העצרים והשטרות
והקרקעות וההקדשות אבל
בממון ושארי אגראו
ד"ש לך אונאה ומתבטל
המקח: ומשני מאי אין
הדמים ר"ח: דקתני מתני'
דראי הני בטול מקח
הואיל שנתאמר: אבל אח"כ
ל"ה"א דמכר את הצמד
לא מכר את הבקר: ואי
בעית אימא לך אמר רבנן
אונאה ובטול מקח: הני
מילי בכדי שיהיה טועה
היינו כגון שחזר דלא קים
ליה לאיש א"ס נתנאו או
לאו: אבל מתני' ל"ה"א
דמכר לו את הצמד במתחית
לו דאפי' לא מכר לו את
הבקר דראי אין הדעת טועה
בכך דראי ידעי ליה ולא
שאר כולי האי ומתנה דא.
ומאי דקאמר דרובי מאהסי
זו מתנה הוא דקא יריב
ליה: ופ"ק המוכר את
החמור: ס"ח לא מכר את
כליו: אמר עולא מחלוקת.
רבנן ונחום דמתני' בתני'
כלים: בשק: שאוכל בו
החמור: ודיסקא: אותו
מרצע שנושאין בו התנן
לצורך אכילתו וכו' ע"ל
ע"ל: כומני: מפרש לקמן
מרכבא דנשי אופק של
דשי: וכל הני למשיני ניהו:
הני דסקא דמשי לא מכר
הני דסקא חמור לרבייה
עומד ולא למשיני ומשי'
לא מכר הני מכריו כלי
רכיבה הן: למשיני עומד:
הני ומשיני ניהו: אבל
אופק ומרדעת: היינו לבד
דרכיבה עומד דרכי הכל
אפי' רבנן מודי דסבורין:
חב"ק: לענין ציג"ל:
קילקלי: מושלי': טעמא
דאמר וכו': משי' מכר את
האופק ואת המרדעת הואיל
ומשי': הא לא אמר ליה:
חמור וכליו אופק ומרדעת
אין מכרין בשמא אופק
לעולא דאמר אבל אופק
ומרדעת דברי הכל מכרין:
ומשני ה"ה וכו' והא קמ"ל
דאפי' דאמר לו חמור וכליו
כומני ודיסקא לא קני: ולא
לרכיבה אדם עומדין לאו
כליו ממש ניהו: מרכבא
דשי: כלי' ציג"ל: מרכבא
אלא דרכיבה אשה: משני
שוקיה מצד אחד לא חשיב
רכיבה אלא משני: איבעיא
להו בעודן: על החמור
בשעת מכירה אחר שק
דיסקא וכומני: מחלוקת.
רבנן ונחום רבנן בברי'
אפי' דבשעת מכירה ע"ל
ע"ל לא מכר משום
דלא לרכיבה עומד אלא
למשיני ונחום המיי' סבר
הואיל דבשעת מכירה ע"ל
ע"ל ובין ליה: או דילמא
בשאין ע"ל עליו מחלוקת.
רבנן סברי לא שיכא
לחמור ונחום סבר שיכא
ח"ש: דקתני סיפא דברייתא
דחמור וכליו (דקתני) ובזמן
שאמר לו הוא וכל מה
שע"ל דהיינו כשע"ל

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

ע"ה

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י פ"ח מהל'
מכירה ה"ל חמ"י ה"ל
י קתנ' לאין קע טושי'
ח"מ פי' ר"ח ע"ל:
כב ב מ"י פ"ח מהל'
מכירה ה"ל סתם ע"ל
פ"ח טושי' ח"מ פי' ר"ח
ח"מ:
בב ג ד ה ו ז מ"י פ"ח
ד טושי' ע"ל ע"ל:

לעוי רש"י

ציג"ל"ש [ציג"ל"א].
חב"ק (רצות בטן
של הסוס וכי"ב).
פוטרי"ל [פיטרי"ל].
חב"ק (חלק מהחמור
שמיים על חזה האתון).

רבינו גרשום

ע"ל כולן מכרין אי
אמר בשאמר לו ריקא רבנן
מחלוקת רבנן ונחום אמאי
כולן מכרין משום פירוש
לו ואמר לו הוא וכל
שע"ל. הא סיפא דקתני
אמר בשאמר לו ריקא רבנן
דטעמא דאמר לו לא
אמר לו לא. ואילו נחום
סבורא ליה כיון דערון עליו
אפי' דלא אמר ליה הוא
וכל מה שע"ל מכרין. אלא
אי אמרת בשאין ע"ל עליו
מחלוקת אבל בע"ל עליו
אפי' דלא אמר ליה הוא
אמר לו לא. ואילו נחום
מכרין הא סיפא דקתני
בזמן שאמר דמשמע טעמא
דאמר הכי מכרין הא לא
אמר לו הני מכרין אפי'
דערון עליו. מני רבנן
ולא נחום הואיל דהריווהו
מודו דכי ע"ל עליו אפי'
דלא אמר דהו' מכרין.
ומשני לעולם אימא לך
בשאין ע"ל עליו מחלוקת
אלא בעודן עליו דברי הכל
הוא מכרין. וריקא קמיא
לך הא סיפא מני. אלא
דמאי איבעיתא למתניא.
לעולם אימא רבנן. ולא
חייבא בזמן שאמר הוא
וכל מה שע"ל דאי ע"ל
ע"ל אפי' דלא אמר הו'
מכרין. אלא אמר בזמן
שאמר הוא וכל מה שראוי
להיות עליו דמשמע ובשעת
מכירה אין עליו דהשאת
דראי טעמא דאמר הוא
דכי מה שראוי להיות עליו
וכל מה שישן עליו הו'
הן מכרין אלא לא אמר
לא: ח"ש מתני' ר' יהודה
[אומר] עצמים מכרין וכו'.
א) לאו ר' יהודה טעמא
דנחום מפרש דכי אמר נחום
דמכרין בשעת עליו דהיינו
חמור וכליו. אבל לא
רבעון עליו פליגי נחום
ע"ל רבנן: לא ר' יהודה.

וכי תימא דרבנן ביטול מקח ב"ה ב"ה. היה מני למיפק מרישא
דקתני אלו דברים שאין להם אונאה והקרקעות כו'
מכלל דשאר דברים יש להן אונאה אלא משום דהוי מני לדחוי הא
מני ר' יהודה היא: אבל בכדי שאין הדעת טועה [לא אימור]
מתנה ב"ה. אומר ר"ש"ס לליכא
למיפקר מהכא לר"ב דאמר צפק
האשה (קדושין דף מו: וס) גזי מקדש
אחותו אלס יודע שאין קדושין
מופסין צחותו וגמר ונתן לשם
פקדון דהתם אין המעשה קיים
כל עיקר אבל הכא לענין למד
המקס קיים ואין צדרא שמעות
הלמד לא יחזיר והמומר יחזיר ומיהו
האי שנייה לא שייך צחוהו נשן
(צ"מ דף סג:). גזי האי מאן דייזף
פשיטי מחציה ואשכח ימירחא אס
צדי שאין הדעת טועה לא לריק
לאדורי אימור צמתנה יהבה ניהליה
ו"ל דהתם ליכא למימר דפקדון
הוא שאינו יודע שחזור וימנה אותו
ועוד אפילו יודע מסתמא כיון דלא
הודיעו שכן ימירות אין דעתו
לצדו: אבל בשאין ע"ל עליו
מודה דהו' נחום המדוי. לרנן דלא
קנה והיינו דוקא צפק ודיסקא
אין ע"ל עליו קנה דמכסי דחמור
וכו' וקני להו כל היכא דליתנהו
וצנוט' לא פירש כן: או דאמ'
בשאין ע"ל מחלוקת. ה"ה הו' מני
למימר או דלמא בין צו וצין צו
מחלוקת: י"ש ספרים שכתבו
בהן מאי לאו ר' יהודה טעמא
דנחום סא מפרש לא ר' יהודה
טעמא דנפשיה קאמר דוהכי פריך
מאי לאו ר' יהודה שמע נחום דלא
מחלק בעודן עליו צין א"ל חמור
זה צין א"ל חמור הוא אלא לעולם
קנה בעודן עליו וכו' ר' יהודה דיש
הפרש א"ר מפרש ממש עליו פליגי:
כולהו

וכי תימא ביטול מקח לרבנן לית להו ולא
והתנן רבי יהודה אומר המוכר ס"ח בהמה
ומרגלית אין להן אונאה אמרו לו אלא אמרו
אלא את אלו מאי אין דמים ראייה נמי דקתני
דהוי ביטול מקח ואיבעית אימא כי אמור
רבנן אונאה וביטול מקח בכדי שהדעת
טועה אבל בכדי שאין הדעת טועה לא
אימור מתנה יהב ליה: מתני' יהמוכר
את החמור לא מכר כליו נחום המדי אומר
מכר כליו רבי יהודה אומר פעמים מכרין
פעמים אינן מכרין כיצד היה חמור לפניו
ובלוי עליו ואמר לו מכור לי חמורך זה הרי
כליו מכרין חמורך הוא אין כליו מכרין:
גמ' אמר עולא ימחלוקת בשק ודיסקא
ובזמן דתנא קמא סבר סתם חמור לרכוב
קאי ונחום המדי סבר סתם חמור למשאוי
קאי האבל אופק ומרדעת קילקלי וחב"ק ד"ה
מכרין מיהיבי חמור וכליו אני מוכר לך ה"ז
מכר את האופק ואת המרדעת ואת הקילקלי
ואת החב"ק אבל לא מכר שק ודיסקא וכומני
ובזמן שאמר לו היא וכל מה שעליה הרי
כולן מכרין טעמא דא"ל חמור וכליו הוא דקני
אופק ומרדעת הא לא א"ל הכי לא (א) הוא
הדין דאפי' דלא אמר ליה חמור וכליו נמי
אופק ומרדעת מכרין והא קמ"ל דאפי'
דאמר ליה חמור וכליו שק ודיסקא וכומני
לא קני מאי כומני אמר רב פפא בר שמואל
מרכבא דנשי איבעיא להו יבעודן עליו
מחלוקת אבל בשאין עליו מודה להו נחום
המדי או דלמא בשאין עליו מחלוקת
אלא בעודן עליו מודו ליה רבנן לנחום ח"ש
ובזמן שאמר לו הוא וכל מה שע"ל הרי כולן
מכרין אי אמרת בשלמא בעודן עליו מחלוקת הא מני רבנן היא אלא אי אמרת
בשאין ע"ל עליו מחלוקת אבל בעודן עליו דברי הכל מכרין הא מני לעולם
(א) בשאין ע"ל עליו מחלוקת ורבנן היא ואימא ובזמן שאמר לו הוא וכל מה
שראוי להיות עליו תא שמע רבי יהודה אומר פעמים מכרין פעמים שאינן
מכרין מאי לאו אמאי דקאמר תנא קמא קאי רבי יהודה לא רבי יהודה

מלחא

ובלחך בטל מקח דמקח טעמא הוא אכל צדדי שאין הדעת טועה כמתני' דלמד ששה פרוטה אין קוין אוחס צננה או מאתים.
ומתבטל כתיבון אחרון וקמא דקילקלי חמור: ה"ה י"ג לנו לומר דמתנה צעלמא הוא דהיכי ליה: מתני' כ"ו.
בגמרא מפרש להו: רבי יהודה אומר כו'. כולה מיפרשא בגמרא: חמורך וו. כמות שהיא עם כלים שעליה: חמורך היא. כלומר
אס זו היא חמורך מכור אותה לי דהיינו כמוכר את החמור סתם. וסבירא ליה לרבי יהודה דאין כליו מכרין אפילו בעודן עליו:
גמ' מחלוקת. דתנא קמא ונחום המדי בכלים העשויין למשוי החמור כגון שק ודיסקא שעשויין ל"טול צמוט משאוי ולתת על
החמור: וכומני. מרכבא דנשי וכלקמן וגם הוא ממין משאוי שהאשה יושבת כמשאוי דסתם חמור לרכיבה אנשי קאי: דת"ק
סבר. חמור לרכיבה אדם עומד ולא למשאוי הלכך המוכר את החמור סתם לו מכר אותם כלים העשויין למשאוי אלא אותם
כלים העשויים לרכיבה כגון אופק ומרדעת. ונחום המדי סבר חמור למשאוי עומד וקנה כולן גם האופק ומרדעת דלטעון משאוי
על גבן עשויין: אופק ומרדעת. צין לרכיבה צין למשאוי: קילקלי. יניגל"ש לקשור האופק צחיצת החמור: חב"ק. פוטרי"ל. ורבי
רכיבה הן: הא לא אמר ליה. חמור וכליו אלא סתם מכר לו את החמור לא קנה את האופק ומרדעת. ואם איתא דלעולא הא מני לא
רבנן ולא נחום המדי אלא ע"כ צאוקף ובמרדעת פליגי והא צייתא רבנן היא: לא הוא הדין כו'. ורבנן היא ולא נחום המדי דלנחום
מיקנה קני נמי שק ודיסקא וכומני: והא קמ"ל דאפי' דאמר ליה חמור וכליו. לא אהני האי יתור לשון לעפוי שק ודיסקא ולא קני
לחן כרבנן: בעודן עליו. הא שק ודיסקא מחלוקת צעלמא אלא בשאין ע"ל עליו מודה להו נחום (א) נחום (א) רבנן
דאין מכרין ואפילו אופק ומרדעת נמי אין מכרין אס אין ע"ל עליו: או דלמא בשאין ע"ל עליו מחלוקת. ופ"ק אופק ומרדעת
קנה: ה"ה ובזמן שאמר לו הוא וכל מה שע"ל הרי כולן מכרין. אפילו שק ודיסקא וכומני וצ"כ בעודן עליו מיירי דהא קתני וכל
מה שע"ל ואפי' קתני רישא דאין מכרין בכלל החמור עד דא"ל צדיה וכל מה שע"ל צדיה וכל מה שע"ל צדיה וכל מה שע"ל צדיה וכל
מחלוקת הא מני רבנן היא. דאמרי לא מכר את כליו אפי' בעודן עליו: הא מני. לא נחום ולא רבנן דהא בעודן עליו מיירי ואפי'
לא מכר מסתמא עד דא"ל צדיה וכל מה שע"ל. וכו' היכי דפריך מסיפא ה"ל לפרכי מרישא דקתני צדיה לא מכר אלא משום דעיקר
פירכיה מודה דקתני עליו מה שע"ל דמשמע בעודן עליו משי' אלימא פרוי מינה דסיפא: ה"ה רבי יהודה אומר פעמים מכרין כו'.
ורבי יהודה בעודן עליו מיירי דהא קתני חמורך וכו' כליו מכרין דמשמע דאמר לו דמשמע כמו שהיא טעונה משי' כליו מכרין. ואמאי
דקאמר ת"ק קאי דשמעיהו דמיפליגי בעודן עליו למר מכר ולמר לא מכר ואחא איהו למימר פעמים מכרין כו' ולהכריע ציניהם אחא:
מילתא

(א) ג' רבינו נחום כגון הוא
ש"ה הסוס' מאן כנס י"ג
ספרים ופי' השני שב' דבי'
מפרש ממש עליו פליגי.

(א) מעילה יג. פ"ט. ט' (ב) ט"ז נמכר ממקומו ביקר. ק"ס.

תורה אור השלם

- 1 ונתתי את פני בנים מהאש יצאו ראו והאש תאכלם וידעתם כי אני ה' בשמותי את פני בנים: יחזקאל טו ז
- 2 אדם תועה מדרך השכל בקהל רפאים יתור: ב
- 3 ולא ידע כי רפאים שם בעמקי שאול קראיה: פסלי ט"ח

הנהגות הב"ח

(א) "שב"ם ד"ה אשפות מלאות זבל אינן ראוי" לא למזבח: (ב) ד"ה אין מועלין וכו' דמ"ח אין ממשות דהקדש:

מוסף רש"י

בור מלאה מים. ראו לנדק היות לעשות בו טעם ולא למזבח ולניסוך המים נמי לא חיי שגל הוי מנסין אלף ממי השליל שכן מים מים ומשירי ג' אשפות מלאות זבל. הוי עגמה אינה ראיה לא למזבח ולא לנדק הבית. אחר לי רבי מלא פירות. אחר לי רבי דהאי אין הוא נפן ורמי למזבח ולניסוך הוי ורמי ראו לנדק הבית לפי שגני נפן דקין הן ואין לחייב לטוב ענין, ובכנסים לא מוקדמת שטר איש קרני לגבי המזבח. וכו'. שדה מלאה עשבים. אינה ראיה לא למזבח ולא לנדק הבית. ואין מועלין במה שבתוכו. דבור ומתלה מים וכל הוי נידולין לחייב יוסי אומר בו. לא פליג אלא חכמי דרבי, דמ"ק אחר אין מועלין בשנה הקדש כמה ששעמו לאחר שהוקדש. או יוסי סבר המקדש שיה או חלו מועלין בגדוליהם, האינן וגלו ממש שהקדש אכל בור ואשפה וסבין דלא נידולי נינהו לא פליג ר' יוסי. וכו'.

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא ע"ט.

עד נופח. כלומר אש שמנופה מעמנו כדכתיב תאכלנהו אש לא נופח (איז ט): **שדלמי נשפתן.** כמו ולדזון נפש (דברים כח) וללדיז [מת] נשפך (שמואל א ט): **עד דעבד.** קודשא צריך הוא מאי דנטי לניעבד לרשעים לעולם הבא דלילו בעולם הזה דרכס ללמה כדי

עד נפח עד שתבא אש שאינה צריכה ניופח עד מירבא עד שתדאיב נשמתן ואמרי לה עד דעביד מאי דבעי אמר רב יהודה אמר רב כל הפורש מדברי תורה אש אוכלתו שנאמר וינתתי [את] פני בהם מהאש יצאו והאש תאכלם כי אתא רב דימי א"ר יונתן כל הפורש עצמו מד"ת גופל בגיהנם שנאמר אדם תועה מדרך השכל בקהל רפאים ינוח ואין רפאים מלא גיהנם שנאמר ויאל ידע כי רפאים שם בעמקי שאול קראויה: מבר אשפה מבר זבלה וכו': ⁶תנן התם "כל הראוי למזבח ולא לבדק הבית לבדק הבית ולא למזבח לא למזבח ולא לבדק הבית מועלין בהן ובמה שבתוכן כיצד הקדיש בור מלאה מים אשפות מלאות זבל שובך מלא יונים שדה מלאה עשבים אילן נשוי פירות מועלין בהן ובמה שבתוכן אבל הקדיש בור ואחר כך נתמלא מים אשפה ואחר כך נתמלאה זבל שובך ואח"כ נתמלא יונים אילן ואחר כך נשא פירות שדה ואחר כך נתמלאה עשבים מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר המקדיש את השדה והן האילן מועלין בהן ובגידוליהם מפני שהן גידולי הקדש תניא אמר רבי ינאי דברי ר' יהודה בבור ושובך ידברי ר' יוסי בשדה ואילן האי מאי בשלמא

מועלין בו. פ"י בקונט" שיש מעילה במה שהניח חפציו צבור ואין נראה לר"ת דלמא דהשולח (גיטין דף לט.) וצפרק קמח' דסנהדרין (דף טו. טז.) דהמקדש עצדו אין מועלין בשערו משום דאימקס לקרקעות אלמא דאין מעילה במחומר ואמר נמי בפרק ולד חטאת (מעילה דף יג.) וס' ד"ה ומועלין בהן הדש קלועלין בשדה הקדש מעל ואמר שמע מינה אצק מעלי לה משמע דוקא אצק שנתלש כבר אכל מחמת השדה לא מעל כיון שהוא מחומר ור"ת דשייכא מעילה צבור כגון שעקר חוליה מן הצבור ונהנה ממנה: **ואין מועלין במה שבתוכו.** דלא אמרין שיקנה חצר הקדש כמו שקונה חצר הדיוט לחצר משום ד' דאימכריו ולא מלינו יד להקדש: **דברי רבי יהודה.** ל"ג שאינו צסדר המשנה במסכת מעילה (דף יג.) והא דקתני רבי צברייתא נראין דברי רבי יהודה יודע היה רבי דברי יהודה היא: **בשלמא נראין דברי ר' יהודה** בבור ושובך בו. אין להקשות אמאי בשלמא הוא דקאמר נראין מכלל דר' יוסי פליג עליה צבור ושובך ורבי יוסי לא פליג אלא בשדה ואילן דודאי נראין דברי רבי יהודה צבור ושובך נחלק אלא בשדה ואילן אכל נראין דברי רבי יוסי בשדה ואילן אי אפשר לקיים אס לא נמחק נראין: **הבי קאמר נראין דברי רבי יהודה** בו. ואיכתיב רבי לאשמעי' דלא נימא לדרבי דר' יהודה קאמר ליה: ואי

נראין דברי ר' יהודה בבור ושובך מכלל דפליג אשדה ואילן אלא נראין דברי רבי יוסי בשדה ואילן מכלל דפליג בבור ושובך והא רבי יוסי שדה ואילן קאמר וכי תימא לדבריו דרבי יהודה קאמר והתניא אמר רבי יוסי אין אני רואה דברי של ר' יהודה בשדה ואילן מפני שהן גידולי הקדש בשדה ואילן הוא דאינו רואה הא בבור ושובך רואה הבי קאמר נראין דברי רבי יהודה לרבי יוסי בבור ושובך שאף רבי יוסי לא נחלק עליו אלא בשדה ואילן אבל בבור ושובך מודי ליה תנו רבנן דהקדישין ריקנין ואח"כ נתמלאו מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן רבי אלעזר ברבי שמעון אומר אף מועלין במה שבתוכן אמר רבה מחלוקת בשדה ואילן דתנא קמא סבר לה כרבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כר' יוסי אבל בבור ושובך ידברי הכל מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן א"ל אביי ואלא הא דתניא הקדישין מלאין מועלין בהן ובמה שבתוכן ורבי אלעזר ברבי שמעון מחליף ואי

נראין דברי ר' יהודה בבור ושובך מכלל דפליג אשדה ואילן אלא נראין דברי רבי יוסי בשדה ואילן מכלל דפליג בבור ושובך והא רבי יוסי שדה ואילן קאמר וכי תימא לדבריו דרבי יהודה קאמר והתניא אמר רבי יוסי אין אני רואה דברי של ר' יהודה בשדה ואילן מפני שהן גידולי הקדש בשדה ואילן הוא דאינו רואה הא בבור ושובך רואה הבי קאמר נראין דברי רבי יהודה לרבי יוסי בבור ושובך שאף רבי יוסי לא נחלק עליו אלא בשדה ואילן אבל בבור ושובך מודי ליה תנו רבנן דהקדישין ריקנין ואח"כ נתמלאו מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן רבי אלעזר ברבי שמעון אומר אף מועלין במה שבתוכן אמר רבה מחלוקת בשדה ואילן דתנא קמא סבר לה כרבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כר' יוסי אבל בבור ושובך ידברי הכל מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן א"ל אביי ואלא הא דתניא הקדישין מלאין מועלין בהן ובמה שבתוכן ורבי אלעזר ברבי שמעון מחליף ואי

נראין דברי ר' יהודה בבור ושובך מכלל דפליג אשדה ואילן אלא נראין דברי רבי יוסי בשדה ואילן מכלל דפליג בבור ושובך והא רבי יוסי שדה ואילן קאמר וכי תימא לדבריו דרבי יהודה קאמר והתניא אמר רבי יוסי אין אני רואה דברי של ר' יהודה בשדה ואילן מפני שהן גידולי הקדש בשדה ואילן הוא דאינו רואה הא בבור ושובך רואה הבי קאמר נראין דברי רבי יהודה לרבי יוסי בבור ושובך שאף רבי יוסי לא נחלק עליו אלא בשדה ואילן אבל בבור ושובך מודי ליה תנו רבנן דהקדישין ריקנין ואח"כ נתמלאו מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן רבי אלעזר ברבי שמעון אומר אף מועלין במה שבתוכן אמר רבה מחלוקת בשדה ואילן דתנא קמא סבר לה כרבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כר' יוסי אבל בבור ושובך ידברי הכל מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן א"ל אביי ואלא הא דתניא הקדישין מלאין מועלין בהן ובמה שבתוכן ורבי אלעזר ברבי שמעון מחליף ואי

עד נופח. כלומר אש שמנופה מעמנו כדכתיב תאכלנהו אש לא נופח (איז ט): **שדלמי נשפתן.** כמו ולדזון נפש (דברים כח) וללדיז [מת] נשפך (שמואל א ט): **עד דעבד.** קודשא צריך הוא מאי דנטי לניעבד לרשעים לעולם הבא דלילו בעולם הזה דרכס ללמה כדי לערס לעולם הבא. עד דריש ליה עד דעבד ומידעא דריש ליה מאי דנטי וצלאן קר: **מהאש יאלו.** מן המורה פירשו דכתיב וימינה (ג) הלא כה דברי כלש וכמיז (דברים ג) מימינו אש דת למו ופסוק הוא צירמיהו: **רפאים בעמקי שאול.** כפל לשון הוא: **הטן ההס.** במס' מעילה פ"ג: **כל הראוי למזבח ולא לבדק הבית.** כגון שור וכשז ועו תמימים דלמחמסס תמימים לבדק הבית ועובד בשדה וכן מוריס וצני יונה סולת ולבונה ויין ושמן כל הנך גופן ראוי למזבח ואינו ראוי לכבשן צבנין: **לבדק הבית ולא למזבח.** כגון זבן וכסף ואזנים יקרות וכיוצא בהן: **לא לזה ולא לזה.** כגון חלב גבינה מוריסים אשפה עשבים וכיוצא בהן. וכל הני דקתני ראשון ראשון חסוב דקדשי מוצח חשיבי מקדשי צדק הבית וקדשי צדק הבית חשיבי מקדשי דמים שאין ראוי גופן לא למזבח ולא לבדק הבית אלא לימכר וליקח גדמיהן לרבי מוצח או צדק הבית הכל כמו שפירש בשעה שהקדיש הלכך לא זו אף זו קתני דלא מיבעי' הנך קמאי דחמיירי דמועלין במה שבתוכן אלא חפילו הנך צתראי מועלין נמי במה שבתוכן: **בור מלא מים.** כשהקדיש לא חזיר אלא את הצור: **מים.** ראויין לבדק הבית לעשות טעם ולא למזבח דמים מכוונסין פסולין לניסוך המים וגם אין מדיחין צדק הקרבנות אלא מאמת המים שצבורה: **אשפות מלאות זבל.** (א) **לא למזבח ולא לבדק הבית.** שובך. דבור ומתלה מים וכל הוי נידולין לחייב יוסי אומר בו. לא פליג אלא חכמי דרבי, דמ"ק אחר אין מועלין בשנה הקדש כמה ששעמו לאחר שהוקדש. או יוסי סבר המקדש שיה או חלו מועלין בגדוליהם, האינן וגלו ממש שהקדש אכל בור ואשפה וסבין דלא נידולי נינהו לא פליג ר' יוסי. וכו'.

לעיל דאין מועלין ור"א סבר לה כר' יוסי דהואיל דמגפיהו דהקדש הן מועלין אבל בור ושובך דלאו מגפיהו קאתי דברי הכל וכו' ור"א ברי"ש מחליף. דאין מועלין במה שבתוכו (א) נראה דל"ג דמגפיהו קאתי דמועלין בהם: אלא הן קאמר וכו'